

ANDRĖJA

taupūtės
biblioteka

ŠVIESA
lange

svajonių knygos

Knygute.lt

Andrėja

ŠVIESA LANGE

Romanas

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Aušra Andrėja Mykolaitienė, 2014

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-793-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

- Vyrai! Dėmesio! - vado balsas aiškiai nu-skambėjo per siųstuvėlį dešinėje ausyje. - Pasiruoškite ir laukite signalo. Nepamirškite, kad viskas turi vykti tyliai ir sklandžiai, pagal planą.

Arnas apsidairė. Jo būrio vyrai įsitempė, dar kartą pasitikrino ginklus, pasitaisė veidus slepiančias kaukes ir apmirė. Ištisisus šešis mėnesius ruošta operacija šiandien turėjo būti baigta. Nežinia, kiek dar būtų tekę ieškoti gaujos slėptuvių, jei ne atsitiktinamai sučiuptas gaujos narys. Dvi savaites tardomas jis stoiskai tylėjo, tačiau vėliau palūžo. Sudaręs su prokuroru sandorį atskleidė tokių dalykų, kurie suteikė vilties, kad ilgą darbą pagaliau vainikuos sėkmė. Mainais buvo pažadėta už bendradarbiavimą skirti trumpesnę bausmės laiką.

Atrodo, niekuo neišsiskirianti įdarbinimo agentūra už savo sienų slėpė platų prekybos žmonėmis tinklą. Viešbučių kambarinės, šokėjos, auklės - tai buvo tik priedanga. Visos dirbti norinčios merginos pakliūdavo į viešnamius, naktinius striptizo klubus užsienyje. Arba už pasakišką kainą būdavo išvežamos ir pardudamos į sekso vergiją užsienio turtuoliams. Paaiškėjus kai kuriems faktams, padedant In-

terpolui daug merginų buvo surastos, išgelbėtos ir gražintos į tėvynę. Tačiau likimas šypsojosi ne visoms. Kai kurios buvo dingusios be pėdsakų.

Pakako šiurpių darbelių ir Lietuvoje. Atsisakiusios dirbti merginos greičiausiai būdavo pašalinamos. Vienos prapuldavo ir jų nuotraukos atsirasdavo policijos duomenų bazėje, milžiniškoje dingusių be žinios asmenų kartotekoje. Kitas rasdavo įvairiausiose Lietuvos vietose išprievartautas ir nužudytas. Šiuos nusikaltimus buvo sunku priskirti vienai gaujai, daug kas paaiškėjo tik prabilus sulaikytajam gaujos nariui.

Jis atskleidė, kas yra pagrindiniai šios nusikalstamos grupuotės veikėjai. Išvardijo susitikimų vietas ir adresus. O svarbiausia – pagaliau išaiškėjo vadeiva ir jo artimiausi parankiniai: jų vardai ir gyvenamoji vieta.

Šiandien buvo planuojama sučiupti svarbiausius gaujos narius. Operaciją vykdė „Aro“ specialusis būrys, vadovaujamas Arno Ruzgio, puikaus būrio vado, subūrusio stiprią komandą. Tačiau prieš pat pradedant operaciją buvo gautas pranešimas, kad ieškomi asmenys suuodė apie rengiamą pasalą ir kaip reikiant jai pasiruošė. Vadinasi, užpuolimas jiems nebus

netikėtas ir gali pareikalauti aukų. Prieš jį išvažiuojant iš skyriaus, Arnas pasikalbėjo su būrio vyrais. Paprašė neprarasti budrumo ir elgtis atsargiai.

Arnas prisispaudė prie žemės ir sulaukė kvėpavimo. Jis, kaip visada, buvo savo vyrų priešakyje, arčiausiai pastato, kurį būrys ketino šturmuoti. Slėpėsi už automobilio, stovinčio prie vartų.

Kai buvo duota komanda „Pradedam“, o Arnas iškėlęs ranką parodė ženklą „Pirmyn“, juodų šešėlių būrys išniro iš slėptuvių ir be garso ėmė artintis prie pastato. Arnas slinko pirmas stengdamasis neišnirti iš jį slepiančio šešėlio. Staiga nugriaudėjo sprogimas. Oro banga nubloškė Arną į šalį. Ryški šviesa apakino. Mikliai pašokęs ant kojų jis stengėsi įžiūrėti pro dūmų ir dulkių skraistę, ar vyrai nenukentėjo. Nebuvo girdėti dejonių, niekas nepranešė apie aukas. Antrasis sprogimas buvo ne toks stiprus kaip pirmas, tačiau gerokai pavojingesnis – sprogusio automobilio dalys ir atplaišos pakilo į orą lyg pavojingi mirties varnai, negailestingai traiškydami viską savo kelyje. Sprogimo banga ir dar kažkas parbloškė Arną ant žemės. Jis pajuto, kaip neapsakomas karštis nudegino koją. Pamėgino atsistoti, ta-

čiau neįstengė. *Matyt, esu sužeistas, tik kodėl neįsijaučiu skausmo?* Nuo dulkių peršėjo akys, keistai svaigo galva, jėgos seko nepaprastai greitai. Pro storą kaukės audinį jo šnerves pasiekė šleikštus svylančios mėsos kvapas. Pagaliau Arnui pavyko atsisėsti. Jis matė, kaip vyrai sėkmingai įsiveržė į pastatą, išgirdo kelis šūvius, o dar po akimirkos siųstuvėlyje nuskaubė vyro balsas: *Mes juos turime. Aukų nėra.*

Arnas išsitiesė ant žemės. *Na ir ačiū Dievui. Mums pavyko.* Jį apėmė keistas jausmas – kūnas suglebo, mintys susijaukė, o aplink tyrantis triukšmas palengva tolo. Prie jo bėgo būrio vyrai, jis girdėjo jų balsus. kažkas garsiai suriko: *Vadas sužeistas! Reikia pagalbos!* Arnas matė sunerimusius pareigūnų žvilgsnius, tačiau niekaip negalėjo suprasti, kodėl jie apspito jį. Jei kas nors sužeistas, vyrai turi būti prie savo būrio draugo ir suteikti jam pagalbą. Galvoje spengė ir tas spengimas gožė visus garsus aplinkui. kažkas suėmė jį už rankos, kažkas nutraukė nuo veido kaukę ir Arnas, įkvėpęs pilnus plaučius dulkėto karšto oro, prarado sąmonę.

Po šešerių metų.

Greitosios pagalbos reanimobilis įjungęs garso signalą skriejo Vilniaus gatvėmis. Prieš juos važiuojantis policijos automobilis skynė kelią per eismo spūstis. Gydytojų brigada Lazdynų ligoninės priėmimo skyriuje jau laukė. Jauna mergina greitai buvo nuvežta į operacinę ir prasidėjo medikų kova dėl jos rusenamosios gyvybės, o Arnui – ilgos laukimo valandos.

Arnas neprivalėjo čia būti, bet kažkokia nepaaiškina jėga laikė jį ligoninės koridoriuje. Jam buvo svarbu pirmam išgirsti, kad mergina gyvens.

Kai šį ryt atvykęs į įvykio vietą jis pamatė užpuoliko auką, iš pykčio gyslose užvirė kraujas. Puikiai žinojo, jog atlikdamas tyrimą privalo būti nešališkas, santūrus ir susikaupęs, tačiau prieš akis atsivėręs vaizdas ne vieną jo bendradarbį privertė stipriau sukąsti dantis. Kalnų parke, atokiau nuo pėsčiųjų takelių, tarp tankių krūmų gulėjo jaunutė mergaitė, iš pažiūros gal keturiolikos ar penkiolikos metų paauglė. Ji buvo dar gyva. Išrengta nuogai, drabužiai

sudraskyti į skutus mėtėsi aplinkui. Buvo paliktas tik ryškiai raudonas šalikas, apvyniotas aplink kaklą. Šviesūs ilgi plaukai draikėsi ant žolės. Lieknas kūnas sužalotas, kriminalistai spėjo, jog peiliu. Kelios žaizdos buvo pavojingai arti gyvybinių organų. *Kokiu žvėrimi reikia būti, kad šitaip pasielgtum*, – pagalvojo Arnas gniauždamas kumščius.

Jis nužvelgė aplinką skvarbiu žvilgsniu. Žolė aplink mergaitę nelabai suminta. Galima daryti prielaidą, kad grumtynių nebuvo. Greičiausiai jau leisgyvę merginą užpuolikas atnešė čia ir paliko mirti. O egzekucijos vieta kitur. Bet kur? Kruopščiai viską apžiūrėję pareigūnai nepastebėjo nieko įtartino, nerado pėdsakų, galinčių užvesti ant kelio.

– Ar ilgai ji čia pragulėjo? – pasiteiravo Arnas merginą apžiūrėjusio medicinos eksperto.

– Sprendžiant iš sukrešėjusio kraujo aplink žaizdas, kokias šešias ar septynias valandas.

Arnas išsitraukė mobilųjį telefoną ir surinko numerį. *Velniai griebtu! Mergaitės gyvybė vos rusena. Kur ta greitoji?!* – burnojo jis mintyse, laukdamas, kol atsilies bendradarbė.

– Edita, čia Arnas. Noriu, kad susisiektum su visais Vilniaus policijos komisariatais ir sužino-

tum, ar niekas vakar vakare nepranešė apie paauglės dingimą. Jai gali būti keturiolika ar penkiolika metų, plaukai ilgi šviesūs, smulkaus kūno sudėjimo. Jei ką nors sužinosi, tuoj pat pranešk.

Arnas giliai atsiduso, užsimerkęs pamankštino sprandą sukiodamas galvą į šonus ir vėl nukreipė žvilgsnį į auką. *Su kuo buvai parke, gražuole? Beje, o kur tavo asmeniniai daiktai?* Arnas apsidairė – išskyrus sudraskytus drabužius, daugiau nieko nebuvo matyti. Ir kriminalistai nieko nerado.

Atvykus medikų brigadai, Arnas net nesvarstydamas šoko į policijos automobilį, įjungė šviesos signalus, sireną ir palydėjo juos iki pat ligoninės.

Smalsuolius buvo sunku nulaikyti už geltonos juostos, kuria buvo aptverta įvykio vieta. Vieni tylomis niūriai stebėjo kriminalistų darbą, kiti piktinosi, kad policija neužkirto kelio tokiai baisiai nelaimei. Treti spėliojo, kieno tai darbas. Deja, liudininkų nebuvo. Atsirado keli asmenys, kurie tikino nusikaltimo metu buvę netoliese, tačiau niekas negalėjo patvirtinti ką nors matę ar girdėję.

Šiltas vasaros vakaras ne vieną vilnietį išviliojo į gamtą. Užpuoliką taip pat. Tad beliko spėlioti, kokiomis aplinkybėmis įvykdytas nusikaltimas.

Prie storo medžio prisišliejęs vyras stebėjo, kas vyksta. Jis įdėmiai sekė pareigūnus ir klausėsi jų pokalbių nuotrupų. Stengdamasis paslėpti kruvinas rankas, kurių nepavyko nusivalyti, nes teko sprukti išgirdus garsų sausos šakos trekstelėjimą už nugaros, jis kuo giliau susibruko jas į kelnių kišenes. Skubėdamas galėjo suklysti – ką nors palikti, ko nors nepastebėti. Didžiausia klaida, kad mergina liko gyva. Vadinasi, peiliu dūrė nepakankamai tiksliai. Jeigu mažoji gundytoja liks gyva, ji bus pavojinga liudytoja, galinti atpažinti skriaudiką. Vyras persibraukė ranka per veidą. *Pastaruoju metu pradėjau klysti*, – piktai pagalvojo jis gniauždamas kumščius. – *O tai velniškai negerai.*

Pagaliau įvykio vieta ėmė tuštėti. Surinkę viską, kas įmanoma, pareigūnai ėjo prie savo automobilių ir skėsčiojo rankomis. Jie neaptiko jokių rimtesnių pėdsakų, nerado įkalčių. Tik išminta žolė, keli neaiškūs batų įspaudai, aplaužyti krūmokšniai ir kelio trajektorija, iš kur tikriausiai užpuolikas atitempė auką.

Vyras lengviau atsiduso ir patenkintas šyptelėjo. Čia tvarka. Dabar reikia kaip nors gauti žinių apie merginos sveikatos būklę. Jeigu ji mirs, vadinasi, viskas atlikta pagal planą. Bus galima kurį laiką, kol pasipainios kita kandidatė, pagyventi ramiai. O dabar metas į darbą.

Praėjo keturiasdešimt minučių, tačiau iš operacinės niekas neišėjo. Neskambino ir Edita. Negi niekas nepasigedo mergaitės?

Arnas atsisėdo ant minkštasuolio, atsirėmė nugara į sieną ir užsimerkė. Galvoje ėmė sukstis kitos panašios bylos, kurią tyrė, nuotrupos. Prieš mėnesį buvo rastas merginos lavonas su tokiomis pat žaizdomis. Abu atvejai labai panašūs: merginos išprievartautos, išrengtos ir nužudytos. Abi rastos Kalnų parko teritorijoje. Abiem ant kaklo užrištas raudonas šalikas.

Tuščiame koridoriuje suskambėjęs telefonas perskrodė spengiančią tylą.

- Nėra šimtaprocentinės tikimybės, - išgirdo jis Editos balsą, - bet atrodo, kad radau mergaitės tėvus. Jie vakar kreipėsi į Šeškinės policijos komisariatą ir pranešė, jog dukra negrižo namo. Tavo apibūdinimas sutampa su mergaitės išvaizda. Tik šiai septyniolika. Tėvai va-

Žiuoja į ligoninę. Pasitiksi juos ar man atvažiuoti?

- Pasitiksiu. Lauksiu, kol baigsis operacija. Kol kas iš medikų nėra jokių žinių.

Praslinko dar dvidešimt minučių, pagaliau iš operacinio skyriaus pasirodė gydytojas. Jo veido išraiška nieko gero nežadėjo. Arnas suspaudė kumščius.

- Pareigūne, - be užuolankų kreipėsi į jį gydytojas, - merginą ištiko koma. Jos kraujyje didelis kiekis insulino. Žmogui, kuris neserga diabetu, tai pavojingas medikamentas. Be to, kelios žaizdos gana rimtos. Peiliu pažeistos kepenys. Jeigu ją būtų atvežę anksčiau, manau, būtume ištraukę iš komos. O dabar... - Gydytojas skėstelėjo rankomis. - Tikiuosi, mergina atsigaus, bet aš nieko negaliu žadėti. Ji neteko daug kraujo. Šiuo metu belieka laukti...

Arnui už nugaros suklykė moteris. Jis atsigręžė kaip tik tada, kai ji praradusi sąmonę susmuko ant grindų. Šalia stovintis išblyškęs vyras gniaužė rankas. Jo žvilgsnis buvo įsmeigtas į chirurgą. Vyro akyse Arnas įskaitė viltį.

- Jūs kalbate ne apie Nomedą, tiesa? Juk ne

Ją operavote?

- Kas jūs? - Arnas žengė prie jo.

- Mes Nomedos tėvai. - Vyras ištiesė nuotrauką, kurioje šypsojosi šviesiaplaukė gražuolė. Arnas atpažino auką ir jam keistai ėmė peršėti gerklę. - Mums paskambino iš policijos ir pasakė, kad atsirado mergina, atitinkanti mūsų dukters apibūdinimą. - Jis linktelėjo į rankoje laikomą nuotrauką. - Bet dabar jūs juk ne apie ją kalbėjote? Nomedai nieko bloga nenu-tiko?

Dvi jaunos medikės gaivino nualpusią moterį ir ši palengva atsigavo. Arnas pažvelgė į vyriškį, paskui nukreipė žvilgsnį į jaunos merginos atvaizdą.

- Deja, kalbėjomės apie jūsų dukrą, pone. Šį rytą ji buvo rasta Kalnų parke. Medikai daro viską, kas įmanoma, kad ją išgelbėtų.

Arnas matė, kaip skausmas sukaustė mergaitės tėvo veidą. Viltis akyse užgeso, skruosto raumuo sutrūkčiojo stengiantis suvaldyti į akis plūstelėjusias ašaras.

- Ar pajėgsite atsakyti į keletą klausimų, pone? Tai labai svarbu...

- Svarbu? - pertraukė jį vyras....